

EGY ÓVODAÉRETT SZÜLŐ ÉSZREVÉTELE

Mostanság, hogy már az ovis és iskolás szülői lét is emlékké szelídült, hogy magam mögött hagytam a rózsaszín ábrándokat és a sötét aggodalmakat, egyre élesebben körvonalazódik bennem, mi is az óvoda lényege.

◆ Az ovisok sokfélék. Barátkozók, akik ismeretlenül melléd ülnek, és elmesélik mindazt, amit sem a gyerekedtől, sem az óvó néniktől nem fogsz hallani, majd kihasználva a köztetek létrejött bizalmi viszonyt neked szegeznek a kérdést: „mikor alhatok nálatok?”. Kis duzzogók, akik egész nap magukkal hurcolt könnyéztattva alvós állatokkal demonstrálják, hogy őket bizony csúful cserbenhagyták, bár néha kiesnek szerepükből, és kis híján elmosolyodnak. Akad, aki véletlenül látszó finom vagy cseppet sem véletlenül látszó, kevésbé finom rugdosással próbál kapcsolatba lépni, és olyan is, aki odanyújtja neked a megrágcsált műanyag nyuszt egy harira, közeledése jeléül. És többnyire van egy mindig csillogó szemű és orrú kisfiú, aki az ösztönösen menekülő gyerekedet puszilgatja.

Van, akit – ha nem is hat lóval, de – két szülővel vontatva is nehéz betuszkolni az ajtón, és olyan is, akik inkább kítuszkolni nehéz. Az egyik alig várja a délutáni alvást, a másik épp emiatt utálja az egészet. Az egyiket megbabonázza a foghíjas zsírkretakészlet is, a másik már ötévesen a kézműves tudományok ifjú mestere, és egykedvűen személi a kreatív óvónő próbálkozásait. Az egyik fejből tudja az összes saurusz latin nevét és a lazacok vonulásának titkait, a másik meg van győződve róla, hogy a süni almával a hátán közlekedik, a ló pedig szárnyatlan, szárvat vesztett unikornis, amelyik kifakult a mosásban.

Az ovis korszakban mi is elengedjük tévképzeteinket, hogy a mi gyerekünknél nem eszik édességet (sőt, nem is

szerepi), hogy örömmel használja a szalvétát és a fogkefét (másképp nem is érezné jól magát), hogy nem is érti a csúnya beszédet (lehet, hogy nem érti, de használja, és ha meglepetésünkben óvatlanul megkérdezzük, tudja-e egyáltalán, mit jelent, vissza fog kérdezni, hogy „mit?”). Hozzászokunk, hogy a „mi volt ma az oviban” kérdésre adott válaszból (leves meg második) nem tudunk meg semmit aznapi táplálékáról és még kevesebbet a tevékenységéről (kint voltunk, játszottunk), annál többet számunkra ismeretlen személyekről és tárgyokról (Karcsi bácsi megszerelte a dodó kormányát, Beni elvette Emma papucsállatkáját – utóbb kiderül, ez nem biológiai fogalom, hanem mamuszfajta).

Mire iskolások lesznek, csemetéink is betagozódnak az oktatási fősodorba: egyöntetűen utálják a spenótot és a tökfőzeléket, cikinek tartják az éneklést, a „mi történt” kérdésre a „semmi”-vel, a van-e házira „nincs”-csele, a „milyen volt a napod”-ra „uncsi”-val felelnek (feltéve, hogy addigra újra leszoktak a csúnya beszédéről). Aztán, amikor már lemondta a válaszokról, fagyasztóban hagyta a spenótot, és megtervezte az esti programodat, a hideg vacsoránál kiderül, hogy igazából még szereti a spenótot, ha te főzöd. A lefekvésnél arra is fény derül, hogy mégis volt lecke, villanyoltás előtt, amikor már leragad a szemed, és még nem teregettél ki, le sem szedtél az asztalt, a tervezett pedikűrözésről nem is beszélve, bebizonyosodik, hogy rengeteg mesélőnivalója van a napról. ◆